

Saa er din Søster dog lidt fornünftigere, hun lader sig dog sige . . . løber ikke bestandig gal.»

Jakobe trak paa Skuldren. Hun havde sat sig hen ved et af de høje Vinduer for at gennemse Papirerne, nogle usikre Sukkerandele. Baade hun og Nanny drev til Stadighed lidt Børsspil med deres Paaklædningspenge, og Onklen var den bestaltede Mellemmand ved disse Transaktioner. Begge spekulerede de med en vis Lidenskab; men medens Nanny udelukkende dreves af Udsigten til Fortjeneste og altid foretrak det beskedne Udbytte af en forsigtig Jobben med solide Papirer, var det selve Spekulationens Spænding, der fristede Jakobe, tilligemed den lille forfængelige Tilfredsstillelse, det var hende, naar hun stik imod alles Raad var bleven ved at vove paa en »Hausse« og slap heldig derfra.

Hr. Delft havde imidlertid taget Dagsnummeret af »Falken«, som han i Forvejen havde opsøgt og lumskelig henlagt paa Bordet. Efter at have kigget lidt i det sagde han henkastende:

»Har du læst Dyhrings Artikel her om ham, denne Sidenius? Det er latterligt; men jeg troer sgu, han slaar sig op, den Fyr!«

»Aa, det er jo bare Løjer,« sagde Jakobe kort og haanligt.

»Løjer — hm. Veed du hvad, min Pige, det kunde saamænd gerne hænde, at de Løjer blev til Alvor engang. Han har aabenbart Lykken